

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ
СПРАВА « СКОРОХОД ТА ІНШІ ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF SKOROKHOD AND OTHERS v. UKRAINE)
(Заява № 230/24 та 10 інших заяв)

Стислий виклад рішення від 03 квітня 2025 року

Заявники трималися під вартою у державних установах: «Криворізька установа виконання покарань (№3)», «Полтавська установа виконання покарань (№23)», «Кропивницький слідчий ізолятор», «Дніпровська установа виконання покарань (№4)», «Київський слідчий ізолятор», «Харківський слідчий ізолятор», «Закарпатська установа виконання покарань (№9)».

До Європейського суду з прав людини (далі – Європейський суд) заявники скаржилися за статтями 3 та 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) на неналежні умови тримання їх під вартою протягом зазначених у таблиці в додатку періодів та відсутність у національному законодавстві ефективного засобу юридичного захисту у зв'язку з цим. У заявах № 9093/24, № 12946/24, № 12958/24 та № 12976/24 заявники подали інші скарги, які також порушували питання за Конвенцією. У заяві № 12194/24 заявник також висунув інші скарги за статтею 3 Конвенції.

Розглянувши скарги заявників, Європейський суд нагадав, що під час встановлення, чи є умови тримання такими, «що принижують гідність» у розумінні статті 3 Конвенції, серйозний брак простору у в'язничних камерах вважається дуже впливовим чинником та може становити порушення як сам собою, так і в сукупності з іншими недоліками. Посилаючись на свою попередню практику Європейський суд дійшов висновку, що у цій справі умови тримання заявників під вартою протягом зазначених у таблиці в додатку періодів були неналежними, а також, що заявники не мали у своєму розпорядженні ефективного засобу юридичного захисту та констатував порушення статей 3 і 13 Конвенції.

Розглянувши інші скарги у заявах № 9093/24, № 12946/24, № 12958/24 та № 12976/24 Європейський суд, посилаючись на свою відповідну усталену практику, дійшов висновку, що ці скарги також свідчать про порушення положень Конвенції.

Інші скарги заявника у заяві № 12194/24 Європейський суд відхилив на підставі пункту 4 статті 35 Конвенції, як такі, що не відповідають критеріям прийнятності, передбаченими статтями 34 та 35 Конвенції, або не виявляють жодних ознак порушення прав і свобод, гарантованих Конвенцією або протоколами до неї.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

« 1. *Вирішує* об'єднати заяви;

2. *Оголошує* прийнятними скарги на неналежні умови тримання під вартою протягом вказаних у таблиці в додатку періодів і відсутність у національному законодавстві ефективного засобу юридичного захисту у зв'язку з цим, а також інші скарги за усталеною практикою Суду, зазначені у таблиці в додатку, а решту скарг у заяві № 12194/24 – неприйнятними;

3. *Постановляє*, що ці заяви свідчать про порушення статей 3 і 13 Конвенції у зв'язку з неналежними умовами тримання під вартою протягом зазначених у таблиці в додатку періодів та відсутністю у національному законодавстві ефективного засобу юридичного захисту у зв'язку з цим;

4. *Постановляє*, що було порушено Конвенцію у зв'язку з іншими скаргами, висунутими за усталеною практикою Суду (див. таблицю в додатку);

5. *Постановляє*, що:

(а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявникам суми, зазначені в таблиці у додатку; ці суми мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(б) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти».